

Forfatter: Schandorph, Sophus

Titel: Udrag fra EN ENKESTAND

Citation: Schandorph, Sophus: "Fortællinger", i Schandorph, Sophus: *Fortællinger*, 1901, s. 23.
Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-schandorph01val-shoot-idm139737874689456/facsimile.pdf> (tilgået 24. april 2024)

Anvendt udgave: Fortællinger

Fru Cecilie begav sig altsaa i Kirke bemeldte Søndag Morgen. Alle Damerne i de Familier, hos hvilke Frøken Sperling Dagen forud havde gjort sin Ronde, var til Stede, og alle skottede de op over deres Salmebøger, da hun gik op ad Kirkegangen, for foreløbig at mønstre hendes Holdning og Toilette. Frøken Sperling nikkede til hende, alt mens hun sang Salmen af fuld Hals og med en følelsefuld Vibreren paa hver Tone. I den korte Tid, Pastor Alstrup havde været i sit nye Embede, havde han ivrig stræbt at bøde paa Sangens og Orgelspillels maadelige Tilstand. Degnen havde faaet Ordre paa ikke at sætte saa vældig i. Præsten havde faaet nogle yngre, musikalske Medlemmer af begge Køn til at synge for. Organisten havde han af egen Magtfuldkommenhed foreløbig suspenderet, efter at have indstillet ham til Afsked. En ung Musiker, der var i Besøg hos ham, gjorde alt, hvad der kunde gøres ud af det gamle Orgel. Selv havde han en udmærket smuk og kraftig Tenorbaryton med en sympatisk indsmigrende Klang. Man sagde, at han i sine unge Dage havde vaklet mellem Operaen og Teologien. Da han løftede Stemmen foran Alteret, og den gennemtonede det resonansfyldte Rum, før en nervøs Dirren gennem Fru Cecilie, og trods al den Modstand, hun gjorde, brast hun i Graad. Naboersker, foran og bagved placerede Damer stødte til hverandre, og i et Nu sad hun under en sand Krydsild af paa-trængende, deltagende Blikke og en sagte susende Hvisken. Hun bed i sit Lommeterklæde og naaede at betvinge sin Graad.

Pastor Alstrup viste sig endelig paa Prædikestolen. Den unge Frue havde kun set ham flygtig. Hun kunde maaske nu i sit stille Sind gøre den Indrømmelse, at det var en sjælden smuk Mand, som han der stod fyldende Prædikestolen med sin anselige Figur, med en mild Alvor i det mørke Øje, og med et gennemgaaende Udtryk af værdig Sikkerhed i den Gerning, han straks skulde til at begynde.

Det var den smukke Tekst om Indtoget i Jerusalem, som var Talens Tema. Taleren berørte som Indledning Modsætningen mellem Fredsfyrsten og de mægtige, som den profane Verden priser med Hyldingsraab; mellem Verdenshelten paa Stridshingsten og Verdensfrelseren paa det ydmyge Dyr; „Kristoforos vorder kun det ringe,“ siger Digteren. Og hvo var de, som kom ham i Møde? Teksten skelner ikke mellem de enkelte. Den nævner kun en Hob. Maaske en stor Del af disse Mennesker kun var drevne af Nysgerrighed. Nogle vel af en ubestemt Trang, men uden dog at ane, at det guddommelige var dem nær. Men de blev hvirvlede

ind i Begejstringen, og de mange Vandes Lyd tonede sammen i Tilbedelsens Jubelkor, og alle Hænder strøede Palmer paa Fredsfyrstens Vej. Laa deri ikke et Fingerpeg for os? Var det ikke et Bevis paa, hvorledes Gud lokkede og drog os og forstod selv at lede vore verdslige Længsler til vor Frøelse? Derfor skal vi møde i hans Hus, selv om det lykkes os, at intet drager os derhen. Selv om vi, som vi kalder det, ikke føler os oplagte. Et Ord, der stammer fra den hellige Kilde, kan bringe Troens dulgte Frø til at spire op, saa det bliver en Palme med Grene, hvormed vi kan bestre Herrens Vej. Hver Menneskehjertets opadstigende Trang, hver ren Glæde eller Sorg helliges, saa snart vi strø dem ud som Palmer for den hellige. Det, der rører sig dunkelt i Hjertedybet: undsigelige og vingeløse Længsler, er maaske Tegn paa Gæring i Troens Palmefrø; men for at det kan vokse og stige op mod Lyset, behøves Naadens Solstraale. Og denne Straale glimter frem, hvor Ordet forkyndes i sin Renhed; derfor skal vi alle ile til og lytte til Ordet, at Palmen kan vokse kraftig og frodig, saa at dens Grene kan forherlige Herrens Sejrstog hen over Jorderig.

Fru Cecilie havde lyttet spændt og ivrig til Talerens Ord. Tankefuld, dybt hensunken, gik hun hjem. Det var, som en Efterklang af den paa én Gang bløde og kraftige Røst satte Lydbølger i Bevægelse dybest i hendes Sjæls Indre. Endnu var det kun Ordernes almindelige Musik, der gennembølgede hende. Hun havde skyndt sig at komme ud af Kirkedøren og gik hurtig hjem for ikke at blive tiltalt af nogen. Uden at gøre sig det klart, var det sagtens Frøken Sperling, hun nærmest var bange for at falde i Klæerne paa.

Det var blevet halvklart og let Frostvejr. Da hun var kommen hjem, laa Haven med de snepudrede Buske i en mild lyseblaa Tone foran Vinduene. Han satte sig ved et af dem, og med begge Albuerne paa Bordet og Kinderne støttede paa Hænderne gav hun sig hen i sine Tankers Vold. Præsten havde talt om at hellige det, der dulgte sig i Hjertedybet, vor ubestemte opadstigende Trang. Havde hun ikke saa tit følt noget saadant? Jo, saa længe hun mindedes, havde hun følt en inderlig Tørst efter Lykke, og denne Lykke maatte da navnlig være at finde i Kærlighed. Hendes Lærerinde havde, da hun var Barn, bebrejdet hende, at hun var allfor kælen. Hendes Fader havde tidt, naar hun ved hans Hjenkomst fra en Rejse vilde modtage ham med aabne Arme, knækket hendes Følelses Blomst ved et venligt, men